

ანციგონე

მოქმედი პიონი:

ანციგონე

ისპენე

თვბელ უხუცესთა ქორო

კრეონტო

დარაფი

პეპონი

ტომესიასი

მაცნე

ვეზიდიკე

ექსანტელთი

პროლოგისი

ანტიგონე

ო, ჩემო დაო, საყვარელო ჩემო ისმენე,
იცი თუ არა, ჯერაც ცოცხლებს რას არ გვიმზადებს
ოიდიპოსის სიავეთა შორის კრონიდი?
აკი არც რამე ტანჯვა არის და არც ჭირია,
არც შერცხვენა და დატირება არის ისეთი,
ჩვენ სიმწარეში ჩემი თვალით რომ არ მეხილოს.
და აი ახლა რა ბრძანებას ამბობენ ნეტა,
სტრატეგოსისგან ქალაქელთა მიმართ გამოთქმულს?
შეიტყვე რამე? იქნებ სულაც არ გაგიგია
სიავე, რაიც ჩვენს ძვირფას ძმებს დაატყდეს უნდა.

სამონი

მანამდე, ანტიგონე, მათი ამბავი
მე არ მომსულა არც საამო, არც სამწუხარო.
მას შერე, რაც კი ორივე ძმა დავკარგეთ ორმა,
ორივე - ერთ დღეს ერთმანეთის ხელით მოკლული,
მას შემდეგ, რაც კი არგოსელთა ჯარი გაიქცა
თებუდან წუხელ, არაფერი არ შემიტყვია
ამბავი რამე სავალალო, ანდა საამო.

ანტონე

კარგად ვიცოდი, ამიტომაც ვცდილობდი სწორედ
შინიდან გარეთ გამომეხმე და მარტოს მეთქვა.

ისმენე

მაინც რა მოხდა? აშკარაა, რაღაც გაღელვებს.

ანტონე

არ განუზრახავს განა კრეონტს ერთის დამარხვა,
ხოლო მეორის მიგდება და პატივის აყრა?
როგორც ამბობენ, ეტეოკლე სიმართლითა და
პატივისცემით და ნესრიგით დამარხა თურმე
მინაში მკვდრებთან და ქვესკნელში პატივგებული,
საწყლად დაღუპულ პოლინიკეს ბედშავ გვამზე კი,
ამბობენ თურმე, უბრძანაო მოქალაქეებს,
არ დამარხონ და არ იტირონ. უსაფლავო და
დაუტირები ტკბილ ნადავლად რომ ერგოს ფრინველთ,
დამშეულად რომ აცხრებიან საამო სარჩოს.
აგრე ამბობენ, რომ კეთილმა თურმე კრეონტმა
მეცა და შენაც, გესმის, მეც კი ასე მიბრძანა.
აქ მოდის იგი, რათა ნათლად აუწყოს მათაც,
ვინც ეს არ იცის. საქმე ეგე როდია მხოლოდ
ფუჭი სიტყვები; ვინც გაბედავს იმის დაკრძალვას
სიკვდილს ირგუნებს ქალაქისგან და ქვით ჩაქოლვას.
აგრეა. აღბათ დაამტკიცებ სულ მალე თავად,
კეთილშობილი შობილხარ თუ სულით მდაბალი.

ისმენე

თუკი ასეა, რითღა ძალმიძს ნეტავ მე ბედშავს,
შევუწყო ანდა შევუშალო ამ საქმეს ხელი?

ანტონე

კარგად დაფიქრდი, შეგიძლია, რომ დამეხმარო?

ასქენე

კი, მაგრამ, მაინც რა საქმეში, რა განგიზრახავს?

ანტონე

ასწევ თუ არა ჩემთან ერთად მოკლულის ცხედარს?

ასქენე

დამარხვა გინდა? ამის ნება არა აქვს ქალაქს.

ანტონე

მაშ, უშენოდაც, მე დავმარხავ, ჩემსა და შენს ძმას,
შენ თუ არ გინდა. მოლაღატე მე ვერ გავხდები.

ასქენე

პოი, ბედშავო, თვით კრეონტის აკრძალვის მერეც?

ანტონე

რომ დამიშალოს, მას არა აქვს ამის უფლება!

ასქენე

ვაიშე, დაო, დაუფიქრდი, რა სამარცხვინოდ
და უსახელოდ დაგველუპა მშობელი მამა,
თავის ცოდვათა მის მიერვე შეცნობის შემდეგ,
თავისი ხელით დაითხარა ორივე თვალი.
ამასთან ერთად მისმა დედამ და მისმა ცოლმა
სასირცხოვოდ თოკზე დაასრულა თავისი სიცოცხლე.
აბა, შესაშვეც - ჩვენმა ძმებმა, ორივემ ერთ დღეს,
სახყალობლებმა და ერთურთის დამლუპვებმა,
საერთო ხვედრი განუშაადეს ხელით ერთმანეთს.
ახლა კი ჩვენ ვართ დარჩენილნი. აბა, შეხედე,
რარიგ ბედშავად ამოვნყდებით, ტირანთა ნებას
და ძლიერებას თუ გადავალთ ადათის გამო.
უნდა დაუფიქრდეთ იმაზედაც, რომ ჩვენ ამ ქვეყნად
ქალებად ვიშვით და არ ძალგვიძს კაცებთან ქაპო.

ესეც არ იყოს, ჩვენზე ძლიერთ ვუპყრივართ ხელში
და უნდა მოვდრკეთ, მეტი ჭირი გვარგუნონ თუნდაც.
და მეც, ამდენად, შენდობასლა თუ შევთხოვ მხოლოდ
ქვესკნელის ღმერთებს, იმათ ნესებს რომ გადაედვიარ.
დავმორჩილდები ამა ქვეყნის ძლიერებს, რადგან
ქმნა ზედმეტისა უგნურება თუ არის მხოლოდ.

ანტიგონე

მე არც ვაპირებ, გაიძულო, და რომც მესურვა,
ჩემთვის საამოდ არ იზამდი შენ ამას მაინც.
დაე, იფიქრე, როგორც ფიქრობ, მე დავფლავ იმას
და ამის შემდეგ ნეტარებით მოვკვდები კიდეც.
მისთვის სანატრი სანატრელთან დაეწევი მაშინ,
აღმსრულებელი საღმრთო ვალის და დამნაშავე;
ბაშს, მათ ვაამო უფრო მეტად, ვინც ქვესკნელშია,
ვიდრე აქა მყოფთ, მე ხომ მუდამ ქვემოთ ვიქნები.
შენ კი შელაზე ღმერთთა ნესი, რახან აგრე გსურს.

იზმენე

პატივშესაღებას არრას არ ვიქმ. მოქალაქეთა
წინააზრდევ კი მე არ ძალმიძს ამის ჩადენა.

ანტიგონე

დაე, უძებე გამართლება, მე კი წავალ და
ჩემს სანუკვარ ძმას აღვუშართავ სამარის გორაკს.

იზმენე

ვაი, ბედჯოვლო, მწარე შიში მიპყრობს შენ გამო.

ანტიგონე

ჩემზე ნუ ზრუნავ, შენს ზვედრზევე იზრუნე, გიჯობს.

იზმენე

ჰო, მაგრამ, დაე, ნუვის ეტყუი, რასაც აპირებ.

არავის უთხრა, მეც ასევე არავის ვეტყვი.

ანტიგონე

ო, ნუ დამალავ! საძულველი იქნები უფრო
თუ გარუმდები, ვიდრე მაშინ, ყველას თუ ამცნობ.

ისმენე

ვერ გააცივა შენი გული სასტიკმა სუსხმა.

ანტიგონე

მაგრამ მე ვიცი, ვის ვაამო ყველაზე მეტად.

ისმენე

ნეტა შეგეძლოს, თუმც არ ძალგიძს და ისე ცდილობ.

ანტიგონე

თავს დავანებებ, რა თქმა უნდა, თუკი ვერ შევძლებ.

ისმენე

აზრი არა აქვს შეუძლებელს მოჰკიდო ხელი.

ანტიგონე

მე შეგიძლება, თუკი ასე ილაპარაკებ,
მიცვალებულსაც მტრად გაიხდი სამართლიანად.
მაგრამ მაცადე და ჩემივე უგნურებისგან
დამათმუნინე ეგ სიბავე. ისეთს არაფერს
არ გავაკეთებ, სახელოვან სიკვდილს რომ ავცდე.

ისმენე

ნადი, თუ გინდა, და იცოდე, სიგიჟეს სჩადი,
თუმც მოყვასთათვის მოყვასადეუ დარჩები მუდამ.

პაროდოსი

ქოჩო

სცროფი ა

ჰოი, მზის სხივო! ყველაზე კარგო,
რაც კი აქამდე მოსულხარ ჩვენთან,
შენ განაბრწყინე ბჭეშვიდი თებე,
ბოლოს და ბოლო მოხვედი კიდევც.
შენ, ო, ოქრო-დღის ნამწამო,
გადმოიარე დირკესულ წყაროებზე და
თეთრ არგოსიდან მოსული კაცი,
თეთრი ფარით და მთელი იმისი
აღჭურვილობით შორს გააქციე,
გაარეკინე სწრაფი ცხენები,
პოლინიკეს და ეტეოკლეს შულლის მიზეზით
აღუდგა იგი სამტროდ ჩვენს ქალაქს.
როგორც არწივმა ზმამჭეპარე თავის ყივილით
გადაუქროლა ამ ჩვენს მიწას, გადაუქროლა
და თოვლისფერი ფრთებით იყო იგი შემკული,
ჯავშანში იყო ჩამჯდარი და ცხენის ფაფარისგან
დამშვენებული მუზარადით იყო მოსილი.

ანტისცროფი ა

სახურაეებზე შეჩერებულმა
შვიდბჭიან თებეს ყოველი მხრიდან
შუბები სტყორცნა მომაკვდენელი,
მაგრამ ნავიდა მანამდის, სანამ
ხისხლით გაივსებდა ნისკარტს.
მანამდე, სანამ აიღებდა გოდოლთა გვირგვინს
ზეთით აღვსილი ჰეფაისტოსი,
არესის დიდი გრგვინვა გავრცელდა
იმის ზურგსუკან, დაუძლეველი
იყო დრაკონი თებეს ბრძოლაში.
თავმოშვონეთა ტრაბახსა და ენამრავლობას
ვერ იტანს ზევსი. მათი მხილველი,
რომელნიც დიდი ნაკადის და ღვართქაფის დარად
აფლარუნებდნენ ოქროცურვილ თავის საჭურველს.
ნატყორცნი ელვებით ანარცხებს სასტიკად
მომარს, კედლის ქონგურების პირას მიღწეულს
ძლევის ყიფინა რომ უნდოდა დაეცა უკვე.

სცროფი ბ

ცეცხლი ეპყრა და გატყორცნილი მიწას დაასკდა
და პეტორტმანდა მის გვამქვეშ მიწა. უსაშინლესი
ქარების დარად შიისწრაფოდა
გააფთრებული მებრძოლი იგი.
ამგვარი ჰქონდა ხვედრი ერთისთვის,
და გაუსწორდა სხვებსაც ამგვარად
თავისი რისხვით ეგ ზომ ძლიერი
გამქვეებული დიდი არესი,
რამეთუ იმ შვიდი კარიბჭის პირისპირ
იღგა ბელადი შვიდი შვიდის წინ,
მტერთგანმაოტებელ დიად ზევსს დაუგდო

შვიდივემ თავისი სპილენძის ალაფი
და მხოლოდ ის ორი ძმა დარჩა ბედშავი,
ვაჟკაცნი, რომელთაც ერთურთზე შემართეს
ხელი და სიკვდილი იწვნიეს.

ანტისტროფი ბ

თუმცა მოვიდა სახელოვანი დიადი ნიკე
თვისი ღიმილით მრავალეტლიან ამ ჩვენს თებეში
ცოტა ხნის წინათ გასრულებული
ბრძოლების შემდეგ. მაშ, დაივიწყეთ;
ღმერთების ტაძრებს ვეახლოთ ყველა
ღამესათვეი ფერხულებით და
ცეკვით. ცეკვებით თებეს მრყეველი
წინ დიონისე ნარგვიძლეს.
თუმც მოდის მეუფე ამ ჩვენი ქვეყნისა,
მენეკევსის ძე, დიადი კრეონტი,
ღმერთების ნყალობით რომ გახდა მეუფე
ახლაბანს. რა აქვს გულში ნეტავი.
რისთვის დაუნიშნავს ნეტავი ჩვენს მეფეს
ესოდენ სასწრაფოდ მხცოვანთა შეკრება,
რად გვიხმო მაცნეთა სიტყვებით.

პირველი ეპისოდონი

ქმეონტი

მრავალი ტალღით შერყეული ქალაქის საქმე
კვლავაც სწორ გზაზე დააყენეს ღმერთებმა, კაცნო,
მე კი მაცნეთა მეოხებით ცალკე მოგიხმეთ
ჩემთან, რადგანაც კარგად ვიცი, რომ ლაიოსის
ტახტის ძალას და ძლიერებას იცავდით მუდამ.
მე ისიც ვიცი, რომ როდესაც ოიდიპოსი
მართავდა ქალაქს და მას მერმეც, ოდეს დაეცა,
ორივე შვილის ერთგულები რჩებოდით ყველა.
მას შემდეგ, რაც კი დაიღუპა ორივე ერთ დღეს
ორმორივ სიკვდილად რომ ეკვეთნენ ერთმანეთს შულლით
და შეიბილნენ ურთიერთის ხელით მოკლულნი,
ძალაუფლება მე მიპყრობა, მიპყრობა ტახტიც,
ერთადაც ორი დაღუპულის ახლო ნათესავს.
მუდმივად არის თუმცა ყოველი კაცის
ხელის, ზრახვისა და ფიქრების შეცნობა მანამ,
სანამ მართვაში გამოიჩენს თავის თავს იგი,
რადგანაც ვფიქრობ, გამგებელი სახელმწიფოსი,

არად რომ აგდებს მართებულ და უტყუარ რჩევას
 და მუდამ შიშით ენაზე აქვს დადგმული კბილი,
 ბოროტთა შორის ბოროტია უცილობელად.
 მას, ვინაც თავის სამშობლოზე აღმატებულად
 მეგობარსა თვლის, არად ვაგდებ ამნაირ ვაჟკაცს,
 რადგან - დე, იყოს ყოვლისმჭერეტი ზევსი მარადის -
 არ გავჩუმდები, ავბედობას თუ დავინახავ,
 ქალაქელებზე რომ მომდგარა შეების სანაცვლოდ.
 არცთუ ოდესმე ჩემი მინის მტერს არ გავიხდი
 მე ჩემს მეგობრად, კარგად ვიცი ეს ერთი რამეც:
 სამშობლოშია სწორედ ხსნა და სამშობლოზევე
 სწორად მზრუნველნი ვიხვეჭთ ხოლმე მეგობრებს ჩვენაც.
 დე, ეტეოკლე, ქალაქისთვის იბრძოდა ვინაც
 და დაიღუპა შუბოსნობით გამორჩეული,
 დაიმარხოს და აღუსრულდეს ყველა ის წესი,
 ყველაზე რჩეულ მიცვალებულს რომ ხედება წილად.
 მის ავ ძმაზე კი, პოლინიკე ერქვა რომელსაც,
 ვისაც მშობელი ქვეყნისა და მშობელ ღმერთების
 გადანვა სურდა სამშობლოში ჯარით შემოსულს
 და სხვათა მონად გატაცება, სწორედ რომ მასზე
 მიბრძანებია საზოგადოდ ქალაქელთათვის:
 ნურც დამარხავს და ნურც იგლოვებს იმას ნურავინ,
 დაუმარხავი იყოს, დაე, ფრინველთათვის და
 ძაღლთათვის ეგდოს - სახილველად უგვანი გვაში.
 ასეთი არის ჩემი აზრი - არ ვამჯობინებ
 დამნაშავეებს პატიოსან ხალხსა და ვაჟკაცთ.
 ხოლო ქალაქის გულისათვის კეთილად მზრახველს
 მკვდარს და ცოცხალსაც თანაბრადვე მივაგებ პატივს.

ქოზი.

შენ აგრე განსჯი, მენეკევსის დიადო ძეო,
 თუ ვინ იზრახავს ქალაქისთვის კეთილს და ბოროტს.

შენ ძალგდის, მკაცრი კანონები მიაგო ყველას,
გარდაცვლილებსაც და იმათაც, რომელნიც ვცოცხლობთ.

კრეონტი

თვალყური კარგად მიადევნე ჩემგან ნაბრძანებს...

ქოჩო

ჩვენზე უმცროსებს დაავალე ამის კეთება.

კრეონტი

უკვე მზადა მყავს დალუპულის მეთვალყურენი.

ქოჩო

გარდა ამისა, სხვა რამესაც ხომ არ გვიბრძანებ?

კრეონტი

არ შეინყნარო ამ კანონის არაერთგულნი.

ქოჩო

ისეთი ბრიყვი ვინ იქნება, სიკვდილი სურდეს?

კრეონტი

სიკვდილი არის საზღაური, თუმცაღა ხშირად
ადამიანებს ანგარება ღუპავს უაზრო.

ჟამაფა

ჩემო მეუღლე, შე ვერ გეტყვი, რომ ძალზე სწრაფად,
რომ ძალზე ჩქარა მოვდიოდი სულმოუთქმელი.
ბევრჯერ შეუჩერდი, რადგან აზრი არ მასვენებდა,
ისევე უკანვე წავსულიყავ გაბრუნებული,
რადგანაც სული მრავლისმთქმელი მეტყოდა აგრეთ:
საბრალოვ, ნეტავ სად მიდიხარ, მიხვალ იქა და
სასჯელს მიიღებ. აქ ღარჩები? შეიტყობს ამას
კრეონტი სხვისგან და როგორღა არ გცნოს მაშინ?
ამ აზრებისგან აბნეული ნელა ვვიდოდი.

და, ჰა, ამდენად, ეგ მოკლე გზაც შეიქნა გრძელი.
ბოლოს და ბოლოს შენთან მოსვლის აზრმა იმარჯვა,
თუმცაღა ამბავს ვერას გამცნობ, მე მაინც გეტყვი.
აქეთ მომავალს ეს იმედი მქონდა ნუგეშად,
არ შემხვდებოდა, რაც ბედ-იღბლით არ მიწერია.

ქრეონტი

მაინც რა არის, რის გამო ხარ ასე დამფრთხალი?

დამიანია

ჯერ თავად ჩემზე მინდა გითხრა, ჩემი არ არის
ეგ საქმე მეფევე, არც მინახავს ვინა ქნა იგი.
ჰოდა, უაზროდ დამატებდი უბედურებას.

ქრეონტი

გასხლტომას ცდილობ და შორიდან უვლი სათქმელსაც,
ჩანს, რაღაც მეტად მნიშვნელოვან სიახლეს გვეტყვი.

დამიანია

საშინელ ამბებს შეყოვნება სჩვევიათ დიდი.

ქრეონდი

აღარ ამოთქვამ? გიჯობს მორჩე და გზას გაუდგე.

დამიანია

ფეველაფერს გეტყვი, სულ ახლახან ვიღაც უცნობმა
დამარბა გვამი და ნაჟიდა, ზემოდან ქვიშა
მოაბნია და აღასრულა დაკრძალვის წესი.

ქრეონტი

ამას რას ამბობ, ეინ გაბედა ამის ჩადენა?

დამიანია.

არ ვიცი, რადგან არც ნიჩაბის კვალი მინახავს
და არც წერაქვის მონათხარი, მკერივია მინა.

ხმელი არის და გაუქრელი, არც ბორბლის კვალი
 ატყვია სადმე. არ დატოვა ნიშანი უცხოში.
 როდესაც გვამი დაგვანახა დღის მეთვალყურემ,
 ჩვენთვის, ყველასთვის საოცრება იქმნა საზარი,
 რადგან არც ჩანდა გვამი იგი და არც ემარხა,
 თითქოსდა ცოდვას გაექცაო ვილაც და მინა
 მოკლულს თხელ ფენად წააყარა. ვერ იფიქრებდი,
 ძალღი ან მხეცი მოსულაო მის დასაფლეთად.
 ავი სიტყვები გახმიანდა ერთურთში უმაღ.
 დარაჯი დარაჯს აბრალებდა და უკვე ლამის
 ჩხუბიც შეიქნა, არც ვინ იყო დამწყნარებელი,
 რადგან ყოველი დამნაშავედ თვლიდა მეორეს,
 არცვინ ტყუდებოდა, ირიდებდა თავისგან ყველა.
 მზანი ვიყავით, ცხელი რკინა აგველო ხელში
 და ცეცხლის ალში გაგვეარა გამოსაცდელად
 და თვით ღმერთებიც დაგვეფიცა, რომ არაფერი
 არ გვიქნია და არ გვინახავს საქმის ჩამდენი.
 ბოლოს კი, როცა ვერაფერი გამოვიძიეთ,
 ერთ-ერთმა თქვა და შიშისაგან დავხარეთ მაშინ
 თავები ყველამ, აღარ გვქონდა არავის რადგან
 არც საპასუხო რამ სათქმელი, არცა თუ გეგმა
 ამბზე კარგი, და გადაწყდა, რომ ეს ამბავი
 არ დაგვეშალა და თვით შენთვის გვეუნებინა -
 და გაიმარჯვა ამ აზრმა და ბედგაცუდებულს
 მე შემახვედრა ეგ სიკეთე წილისყრამ სწორედ.
 არც თქვენ გინდოდათ ჩემი მოსვლა და არც მე მსურდა
 მოსვლა აქ, თქვენთან, არვის უყვარს ბოროტი მაცნე.

ქოჩია

ბატონო ჩემო, რა ხანია, აზრი მანუხებს,
 თვით ღმერთებისა ხომ არ არის ეგ საქმენ ჟე. ?

კრეონტი

გაჩუმდი, სანამ მრისხანებით არ აგიესივარ,
დაე, ნუ დაგძლევს უგნურება ამ სიბერეში.
შეუნყნარებელს მეუბნები, როდესაც ამბობ,
დაიმონები ზრუნავდნენო თითქოს გვამისთვის.
ვით დამარხავდნენ მას ისინი, ვითარცა ვინმეს
კეთილის მოქმედს, ვინც სვეტებით გარშემორტყმული
ტაძრებისა და შესანიშნავი დანვად მოვიდა
და მათი ქვეყნის და კანონთა შესამუსრავად?
სად გაგონილა, ბოროტმოქმედს ფარავდნენ ღმერთნი?
ვერსად ნახავდი, თუმცა ამნაირ აზრებზე მდგარნი
ადრეც მყოლია მომდურავენი თებელთა შორის.
თავებს აქნევენ იდუმალად, რადგან უღელი
კარგად არა აქვთ მორგებული მორჩილებისთვის.
მშვენივრად ვიცი, რომ იმათგან არიან სწორედ
მოსყიდულები ამ საქმეზე მეთვალყურენიც.
კაცთათვის ქვეყნად არ შობილა ადამი რამე
ვერცხლზე ბოროტი. იგი ანგრევს ქალაქებსა და
კაცებსაც ხოლმე სახლებიდან იგი გაიყვანს,
იგი ასწავლის და სასირცხო საქმეებისთვის
იგი აცდუნებს მოკვდავ კაცთა სათნო გულებსაც.
მან დაანახა კაცთა მოდგმას ეშმაკობა და
ყოველნაირი უღირსი და უზნეო საქმე.
იმით კი, ვინაც ჩაიდინა ახლა ეს ცოდვა,
გაივლის დრო და მიეგებათ სამართლიანად,
თუ შემჩენია ზევსისადმი პატივისცემა.
სჯობს დამოჯეროთ რასაც ვამბობ, რადგანაც ვფიცავ,
თქვენივე ხელით თუ არ მომგერიოთ საფლავის გამთხრელს,
არ იპოვიოთ და არ მომიყვანოთ აქ, ჩემს წინაშე,
როდი გაკმარებთ მხოლოდ შადესს, ცოცხლად დაგკიდებთ
მანამდე, სანამ არ გამიმხელთ ამ თავხედობას,

კარგად გაიგებთ, საიდან ხამს სარგებლის ნახვა.
დაე, მიიღეთ დანარჩენიც, ისიც შეიგნეთ,
ყოველგან როდი შეიძლება ესწრაფოთ ხეირს,
რადგან საძრახი სასყიდელი უმეტესწილად
ზარალს მოუტანს ადამიანს, ვიდრე სარგებელს.

დამაფი

თქმის ნებას მომცემ, თუ ასევე ნავიდე უკან?

კმეონტი

ვერ ხვდები განა, ლაპარაკით თავს რომ მაბეზრებ?

დამაფი

ყურს გხვდება ცუდად, თუ სულსაა რომ გიმწუხარებს?

კმეონტი

რისთვის კითხულობ, თუ ნუხილი სად არის ჩემი?

დამაფი

სულს დამწაშავე გიმწუხარებს, ყურებს – ჩემი ხმა.

კმეონტი

წხედავ, რომ მართლაც გაიძვერადა დაბადებულხარ.

დამაფი

ჰო, მაგრამ არ ვარ მე არასგზით ამის ჩამდენი.

კმეონტი

გარდა ამისა, ვერცხლისათვის სულსაც გაჰყიდი.

დამაფი

სამიზელია, ცრუდ თუ ფიქრობს ფიქრისას ვინმე.

კმეონტი

შენ არეინ გკითხავს ჩემი აზრის განსჯას. იცოდ?

აქ თუ არ მომგვრით დამნაშავეთ, თავადვე გეტყვით,
რა სასჯელს შეიქმს ანგარება უსაძაგლესი.

დაჩაფი

კარგი იქნება, რომ აღმოჩნდეს; ახლა კი მხოლოდ
ბედი გადანყვეტს, შეიპყრობენ იმას თუ ვერა.

ველარ მიხილავ ხელმეორედ აქ, შენთან მოსულს,
იმად, რომ ახლაც, თუმც არ მქონდა ამის იმედი,
გადარჩენილი დიდ მადლობას მიუძღენი ღმერთებს.

პირველი სცასიმონი

ქოჩო

სცხოფი ა

მრავალი არის საკვირველება,
ადამიანზე საკვირველი კი
არაა ქვეყნად, ჭალარა ზღვასაც
მიაპობს გემით ზამთრის ქარებში,
ორგვლივ მღელვარე ტალღების მიღმა,
სწრაფად მიცურავს და მიჰქრის იგი.
გეას, ღმერთთაგან ყველაზე დიადს,
გარდაუვალის და მარად მოუღლელს,
ფიტავს, რადგანაც თავისი გუთნით
შებმულ ცხენებით წლითი-წლობით ხნავს ხოლმე იგი.

ანტისცხოფი ა

ფრინველთა გვარს კი, აღაღს და მიმნდობს
ბადით იჭერს და ამგვარად მიჰყავს,
ასევე იჭერს ველურ მხეცებსაც,
ნაქსოვი ბადით იჭერს აგრეთვე

ბუნებას ზღვისას და მის ქმნილებებს
კაცი მარჯვე და წინდახედული;
მრავალი ხერხით ათვინიერებს
მთის ველურ მხეცებს, ფაფარხშირ ცხენს კი
კისერზე ადგამს ულელს. ასევე
ულელში აბამს მიუჩვეველ მთის ველურ ხარსაც.

სტროფი ბ

მეტყველება და ქარივით
ფრთამალი ფიქრი ისწავლა,
ქალაქის ზნეშიც გაინათა და
ავდრებისა და კოკისპირული
წვიმებისაგან განრიდებაშიც.
წინ მიიწევს და არ უძნელდება
წინსვლა ხერხიანს. და მხოლოდ ჰადესს
არ შეუძლია, რომ განერიდოს,
მოგონილი აქვს თუმც ნამლები სწეულებათა.

ანტისტროფი ბ

ცბიერებათა ოსტატნი
ცველა მოლოდინს აჭარბებს
თავისი სიბრძნით, ხან ბოროტისკენ,
ხან კეთილისკენ იხრება იგი.
თუ კანონს იცავს თავის მიწიას
ღმერთებს იფიცებს - ქალაქშია აღზევებული.
არ აქვს ქალაქი, ვინც გაბედულად
დაუძებს ხვირს, ო, ვერ გახდება
თანამშრომელი ჩემი იგი, ვინაც ასე იქმს.
ო, ველარ ვიგებ ამ ღუთიურ ნიშნებს.
როგორღა უარიყო, ამ კარად ვხედავ,
რომ თვით ანტიკონე არის ეს ქალი.
ვცოუბედურო,

ასულო ბედშავ ოიდიპოსის,
რა მოხდა? ო, ნუთუ ურჩობა შეჰბედე
ბასილევსისგან გამოთქმულ კანონებს.
უგონოდ მოქმედი შეგიპყრეს მცველებმა.

მეორე ეპისოდონი

დასაფი

აი, ეს არის დამნაშავე, შევიპყრეთ, როცა
მოკლულს მარხავდა. სადღა არის თავად კრეონტი?

ქოჩო

სწორედ რომ დროზე ისევ აქეთ მოდის შინიდან.

კმეგონ ტო

მაინც რა არის? რატომა ვარ დროზე მოსული?

დასაფი

არ ღირს, შეუფევ, დაიფიცოს კაცმა რამეზე,
ამტყუნებს ხოლმე პირველ აზრსაც აზრი მეორე;
მართლაცდა შენი დანაქადით შეშინებული,
ასე მეგონა, არასოდეს დაებრუნდებოდი.
მაგრამ ძლიერ და მოუღიოდნელ სიხარულს ქვეყნად
არ შეუფრება ნეტარება არანაირი.
მოუკდი – თუმცა დაგიფიცე, არ მოვალ-შეთქი –
და ეს ქაღალდიც მოვიყვანე, ვინაც საფლავის
შეკრების გამო შევიპყარი. წილიც არ ვყარეთ.

თავად ჩემია ეს ნადავლი და არა სხვისი.
დე, როგორც გსურდეს, მეუფეო, ისე მიაგე.
განსაჯე იგი და დაპკითხე. მე კი ამჯერად
სამართლიანად დახსნილი ვარ ავბედობისგან.

კმეონტი

ვით შეიპყარით მაინც იგი? საიდან მოგყავს?

ღამაფი

მოკლულს მარხავდა, ყველაფერი გითხარი ამით.

კმეონტი

სწორად შეიტყვე? მართალია, რასაც შენ ამბობ?

ღამაფი

მე თავად ვნახე, რომ მარხავდა, ვისი დამარხვაც
შენ აგვიკრძალე. განა ცხადად არ გეუბნები?

კმეონტი

ვით დაინახეთ იგი, ანდა ვით შეიპყარით?

ღამაფი

ამგვარად იყო ეს ამბავი. როცა მოვედით,
დანაქადნიისა შენისაგან შეშინებულნი,
გადავაცალეთ მთელი მიწა, გვაძს რომ ფარავდა,
უკვე გაბრწყინილი გავაშიშვლეთ სრულად სხეული,
მაღალ ბორცვებზე ჩამოვსხედით მოფარებულად,
ქარს რომ ჩვენამდე გვაშის შმორი არ მოეტანა.
ერთმეორეს ვამხნევებდით, უკეთუ ვინმე
მოადუნებდა ყურადღებას, ვლანძღავდით კიდეც;
დრო იყო, თდეს თვით შუაგულ ეთერში დგება
მზის ბრწყინვალე და მანათობლად ნათილი დიასკო
და აჭერს ხვატო და უცერად მიწის გრიგალი
მაღლა სწევს ქარბუქს, ხეცოური უბედურ ქა

ავსებს მთელ დაბლობს და ფოთლებსაც დაბალი ტყისა
 აწვალეს ქარი, იგი ავსებს დიდებულ ეთერს.
 თვალდახუჭულთა ავიტანეთ ღმრთიერი სენი
 და მერმე, როცა, როგორც იქნა, ჩადგა გრიგალი,
 გამოჩნდა ბავშვი. მაღალი ხმით ტიროდა იგი,
 იმ ფრინველივით გაჰკიოდა, ბუდე რომ ნახა
 ბარტყებისაგან დაცლილი და დაობლებული.
 ასევე მაინც, რა იხილა გაშიშვლებული
 სხეული მისი, მოთქმა იწყო გლოვით და ზარით
 და მწარე წყევლა დაანია ამის ჩამდენელს.
 თავისი ხელით იღებს იგი გამომშრალ მიწას,
 მაღლა სწევს ჭურჭელს, სპილენძისგან გამოჭედილს და
 აპატოოსნებს გვამს სამმაგი კურთხევის წესით.
 დავინახეთ და მივეჭერით და შევიპყარით
 მაშინვე იგი. არ შემკრთალა გოგონა სულაც.
 ადრინდელ ზეც და ახლანდელ ზეც ვკითხეთ ყოველი.
 დაგვიდასტურა ყველაფერი, რაც ჩაიდინა.
 მაგრამ საამოც იყო ჩემთვის ეგ და სანუხიც.
 რადგან, უკეთუ გაექცევი რამე სიავეს,
 საამო არის, და თუ მოყვასს განირაგ მისთვის—
 სამწუხაროა; მაგრამ თავად ყველაზე მაღლა
 დაბადებუდან ჩემი თავის შველას ვაყენებ.

კმ. კონკი.

შენ კო, შენ, ვისაც დაგიხრია ძირს ახლა თავი,
 თქვი, უარყოფ თუ აღიარებ, რაც ჩაიდინე?

ანტონო.

მო, მართალია, არ უარყოფ, მე გაუგებეთ.

კო კონკი.

მიხედუ შენს თავს და საითაც თავად გინდოდეს,
 იქით კენ ნადი მძიმე სასჯელს გადარჩენილი.

შენ კი მითხარი, გრძლად ნუ მეტყვი, მოკლედ მოჭერი,
აქი იცოდი, რომ ავკრძალე ამის ჩადენა.

ანტონე

ვიცოდი, როგორ არ ვიცოდი, ყველამ იცოდა.

კრეონტო

და კანონების შეურჩება მაინც გაბედე?

ანტონე

ჰო, მაგრამ ეს ხომ ზევსისაგან არ იყო თქმული
და არც ქვესკნელის ღმერთთა შორის მცხოვრებ დიკესგან;
მათ დაამკვიდრეს კანონები მოკვდავთა შორის,
არ ჩამითვლია შენი სიტყვა ეგ ზომ ძალუმად,
რომ დაუნერულ და ურყეველ ღმერთთა კანონებს
გადასულიყავ შენ, მოკვდავი ადამიანი.

განა თუ ახლა, ანდა გუშინ, მარად ცოცხლობენ
ისინი ჩვენთან, არც ვინ იცის, როდის გამოჩნდნენ.
არ ვქენი ის, რომ კაცის აზრით გულშეშინებულს
ეს კანონები დამერღვია, ღვთის მსჯავრიც მეზლო.
აქი ვიცოდი, მოვკვდებოდი, რატომაც არა?

ვიცოდი, შენც რომ არ გებრძანა, ხოლო უკეთუ
აღრე მოვკვდედი, უკეთესიც იქნება ჩემთვის.
რადგანაც იგი, ვინაც თავის ყოფნაში ამდენ
სიკეთეს ითმენს, ვით არ ნახავს სიკვდილში ხეირს?
ასე რომ, სულაც არ მამწუხრებს ამგვარი ბედი,
ხოლო უკეთუ დედამიწის მიერ ნაშობი
ჩემი ძმის სხეულის დავტოვებდი დაუმარხველად.
ეს აღმავსებდა მწუხარებით. არ ვდარდობ ამას,
შენ კი, უკეთუ ჩემს საქციელს უგზურს უწოდებ,
თავად უგზური უგზურებას მაბრალებ ქხოლოდ.

ქორო

თანდაყოლილი სიმტკიცე ჩანს მტკიცე მამისა
ამ ასულშიაც. მას არ ძალუძს დაუთმოს ბოროტს.

ქრეონცო

მაგრამ იცოდე, უმტკიცესი ხასიათები
ითრგუნებიან პირველ რიგში და უმტკიცესი
რკინა, რომელიც გამოანართო ალმა ცეცხლისამ,
ტყდება და მცირე ნამტვრევებად იმსხვრევა ხოლმე.
გამშაგებული ცხენიც ბევრი მინახავს ადრე,
პატარა ლაგმით რომ მოდრიკეს, როდი შეჰფერის
ზეაობა იმას, ვინც მონაა. ამ დედაკაცმა
ჯერ კიდევ მაშინ დაამტკიცა ამპარტავნება,
ჩემგან დადებულ კანონებს რომ გადააბიჯა.
ახლა კი უკვე მეორეჯერ თავხედობს იგი –
ლაზღანდარობს და თავი მოაქვს ნამოქმედართ.
ან კაცი არ ვარ თავად, ანდა ის არის კაცი,
თუკი ეგ საქმე დაუსჯელად ჩაუვლის დიაცს,
თუნდაც დისნული იყოს ჩემი, ასეთი ღვიძლი,
ასეთი ახლო ნათესავი ჩემი სახლისა,
არ აეცილებ არც მასა და არცა თუ მის დას
სამინელ სასჯელს. თანაბრადვე დამნაშავეა
მისი დაც, აკი ძმის დამარხვა სურდა იმასაც.
მასაც მოუხმეთ, მე ახლახან ვიხილე იგი,
თავის თავს ველარ ითოკავდა გონდაბინდული.
ასეა ხოლმე, იმათ რისხვას ადრევე ხედავ,
თავის განზრახვას ბნელ წყვედიადში რომ ამზადებენ.
ვერ ვიტან იმას, დანაშაულს რომ ჩაიდენს და
მერმე კი ცდილობს, ჩადენილი შეაღამაზოს.

ანტაგონი

ხომ შემოიპყარი, მაშ, მომკალი, სხვა რაღა გინდა?

კმეონტო

სხვა - არაფერი, ავისრულებ ამით ყველაფერს.

ანტოგონე

რადღა აყოვნებ? შენს სიტყვებში არაფერია
მე რომ მეამოს, არც როდესმე მაამებს რამე.
არც შენთვისაა მოსაწონი, რაც გავაკეთე.
თუმც რით ვირგუნე მე სახელი სახელოვანი,
თუ არა იმით, რომ საფლავში ჩავდე ჩემი ძმა.
აქი ასეა, ესენიც ხომ დამთანხმდებოდნენ,
უნას რომ შიში არ უბამდეს და უბორკავდეს.
ტირანია კი კეთილდღეობს აგრეთვე იმით,
რომ რასაც უნდა, იმას ამბობს და იმას სჩადის.

კმეონტო

კადმოსელთაგან მარტოოდენ შენ ხედავ ამას.

ანტოგონე

სხვებიც ხედავენ, მაგრამ შენთვის დუჰან ისინი.

კმეონტო

როდი გრცხვენია, სხვანაირად რომ აზროვნებდე.

ანტოგონე

სამარცხენოა განა წესი ავუგო ღვიძლ ძმას?

კმეონტო

ღვიძლი არ იყო განა ისიც; მისგან მოკლული?

ანტოგონე

დედით და მამით ღვიძლი იყო და ერთი სისხლის.

კმეონტო

მაშ, იმას რად არ მიაჩნებ წესსა და პატივს?

ანტონე

არ დაამონებებს ამგვარ კითხვას მოკლულის გვამი.

კრეონტო

კი მაგრამ, როგორ, თუ თანაბრად მიაგებ პატივს.

ანტონე

განა თუ ვინმე მონა იყო, ძმა მოკვდა მისი.

კრეონტო

დამაქცევარი ამ მინისა, ის კი იცავდა.

ანტონე

მაგრამ პადესი ყველასათვის თანაბარს ითხოვს.

კრეონტო

კუთილს და ბოროტს ერთი ხვედრი როდი ეკუთვნის.

ანტონე

იცის კი ვინმემ, თუ ქვესკნელში რა არის წმინდა?

კრეონტო

მკვდარიც რომ იყოს, მაინც მტრადვე დარჩება მტერი.

ანტონე

მე დაუბაძე, რომ მიყვარდეს და არა - მძულდეს.

კრეონტო

მამ, ქუეშოთ ჩადი, და თუ გინდა, დაე, გიყვარდეს
ყველა ისინი, ვერ დაუვისვამ მე თავზე დიაცს.

ქოხლო

კარებში არის ისმენე უკვე,

და თავის დაზე ცრემლებს ღვრის იგი,

დარდის ღრუბელი საამო სახეს

ელფერს უკარგავს,
და ღამაზ ღანცებს უსველებს ასულს.

ქსენოტი

შენ კი, ჩემს სახლში იქედნესებრ რომ შემომძვრალხარ
და ნამალევად ჩემს სისხლს რომ სეამ, ვიცოდი განა
რომ ჩემი ტახტის დამაქცევარ ორ წყევლას ვზრდიდი?
გამ, მიპასუხე, შენც დაიდე წილი დაფლვაში,
თუ დაიფიცებ, რომ ამ საქმის არრა იცოდი?

ასპენე

მეც ჩავიდინე, თუკი იგი დამეთანხმება,
წილი მეცა მაქვს ამ საქმეში და მსჯავრიც მელის.

ანტიგონე

სიმართლე ამას ვერ მოითმენს; შენ არ ისურვე,
და ამიტომაც არ გაგხადე თანაზიარი.

ასპენე

აჰა მრცხვენია, ავბედობა გავიზიარო,
აჰა მრცხვენია, შენი ტანჯვა მე რომ გავიყო.

ანტიგონე

შაფხუბი არის ამის მონაჲ და ქვეშ მცხოვრებნი,
თუ ვინ დამარბა, მე არ მიყვარს სიტყვით მოყვასნი.

ასპენე

ნუ, დაო, პატრუს ნუ დამაკლებ, შენთან რომ მოვკვდე
და შენთან ერთად რომ ავუგო წესი დაღუპულს.

ანტიგონე

ო, ნუ მოკვდები ჩემთან ერთად, ნუ მიითვისებ,
რაც არ გეკუთვნის, საკმარიჲ ჩემი სიკვდილიც.

ისპენე

შენ თუ დაგკარგე, რაღად მინდა ნუთისოფელი?

ანტონე

კრეონტსა ჰკითხე; შენ ხომ სწორედ იმაზე ზრუნავ.

ისპენე

არაფრით მშველი. მწუხარებას რაღლა მგვრი, დაო?

ანტონე

სწორედ მე ვწუხვარ, თუ დასაციხს დავცინი შენში.

ისპენე

მითხარი მაინც, რა გიშველო, რით დაგეხმარო?

ანტონე

გადაირჩინე შენი თავი, არ შემშურდება.

ისპენე

ვაიმე, ბეჯერულს, ნუთუ შენს ხვედრს ველარ გაეიყოფ?

ანტონე

შენ ხომ სიცოცხლე აირჩიე, მე კი – სიკვდილი.

ისპენე

ჰო, მაგრამ განა იმ სიტყვებით, ჯერ რომ არ მითქვამს.

ანტონე

აკი ფიქრობდი, სწორი ვარო, მეც სწორი ვიყავ.

ისპენე

ერთხანთი გვაქვს ჩვენ ორივეს დანაშაული.

ანტონე

დამშვიდდი, შენ ხომ ცოცხალი ხარ, ჩემი სული კი
აღრეწე მოკვდა, მარტოოდენ მკვდართათვის სარგო.

კმეონტო

ამ ასულთაგან სულ ახლახანს გაგიჟდა ერთი,
ხოლო მეორე თავიდანვე ასეთი იშვა.

ისპენე

არ რჩებათ ხოლმე უბედურებს ჭკუა, რომელიც
თავიდან დაჰყვათ. ტოვებს ხოლმე ჭკუა უბედურთ.

კმეონტო

შენც მიგატოვა, აირჩიე ოდეს ბოროტი.

ისპენე

რალა იქნება ჩემი ყოფნა ნეტავ უმისოდ?

კმეონტო

ამაზე ნულარ ლაპარაკობ, ის აღარ არის.

ისპენე

ო, ნუთუ მოკლავ, მეუფეო, შვილის საცოლეს?

კმეონტო

სხვა ზოდებუნიც ბევრი არის ამ ქვეყანაზე.

ისპენე

არა ასევე მისი დარი და შესაფერი.

კმეონტო

შვილებისათვის მეჯავრება ბოროტი ქალი.

ისპენე

ბუჩქნარსო პეშონ, ვით გამცირებს შენივე მამა?

კმეონტო

ო, მეჯავრებით შენაცა და ყა ქორწინებაც.

ისპენე

ნუთუ შენ მართლა დააშორებ შენს ვაჟკაცს იმას?

კმეონცი

ისევ ჰადესი აღასრულებს ამ ქორწინებას.

ისპენე

გადანყვეტილა, მაშ, როგორც ჩანს, მისი სიკედილი.

კმეონცი

დიახ, შენთვისაც და ჩემთვისაც. ნულარ ვაყოვნებთ,
და, ნაიყვანეთ, მსახურებო, სახლში ორივე,
რომ ქალთა დარად ჩაკეტილნი ისხდნენ ისინი;
აკი გარბიან თვით მამაცნიც, როდესაც ახლოს
სიცოცხლის ბოლოს იხილავენ და თავის სიკედილს.

მეორე სტასიმონი

ქოჩო

სტროფი ა

ბედნიერია იგი, ვისაც არ განუცდია
უბედურება არანაირი. რამეთუ, ვისაც
წოხელ შერყა სახლი ღმერთთაგან, არ მიატოვებს
მას უბედობა. მოდგმიდან მოდგმას
გადაეცემა სიღვე სრული.
ისევე, როგორც ზვირთები ზღვისა, როცა ისინი,
თრაქიის ქარით მონაბერნი, ზღვისქვეშა ქვიშას
მოაგორებენ თავის სიღრმიდან
და გრიალებენ ტალღანახეთქი ციცაბო კლდენი.

ანტისტროფი ა

ღაბდაკიდების ავბედობას ვხედავ ძველთაძეულს
და უმატება იმ ძველს ახალი და არ ანიჭებს
თავისუფლების ერთი მოდგმა მოდგმას მეორეა.
ღმერთთაგან ამხობს იმათ გვარს ვიღაც,
ხსნა კი არა ჩანს, თითქოს გაერცეულა
ამ ბოლო ფესვზე ოიდიპოსის სახლში სიწ თელი

და მას უმაღლეს ქვესკნელის ღმერთი ყოვლისმომსერელი
ცელავს მახვილით, იმასვე ღუპავს
უგუნურება და ერინისი აზროვნებისა.

სტროფი ბ

ვინც შუაკავებს მედიდურობით
შენს ძლიერებას, მაღალო ზევსო,
მას ვერც პიპნოსი დაძლევს ოდესმე ძალის დამცლელი
და ვერც ღმერთების თვეთა ნაკადი.
დრო-ჟამისაგან უბერებელი მორჭმულად უფლობ
მანათობელ და სხივმოიფე ნათელ ოლიმპოსს.
ისე, ვით ახლა, ისე, ვით უნინ,
მოშავალშიც ძალა ექნება
კანონს, რომელიც ამბობს: ჭირთაგან
არავინაა მოკვდავთა შორის სრულად დახსნილი.

ანტისტროფი ბ

ცრუ იმედი კი ბევრგან მავალი
სიბარულია მრავალისათვის,
თუმცაღა მრავალს გულს უტეხს იგი
და ეპარება კაცს, სანამ იგი
ფეხს დაიწვავდეს ცეცხლის ალზე არაფრის მცოდნე.
მართლაცდა სიბრძნით წარმოჩნდა ერთ დროს ცნობილი
სიტყვა:

სიკეთედა თვლის სიბევს იგი,
ვის სულსაც ღმერთი, მარად უკვდავი,
უბედურებას მოუახლოვებს,
მცირე ხანსდაა ავბედობის გარეშე იგი.
აჰა, თვით პემონიც, შენს ვაჭიშვილებში
ყველაზე უმცროსი, ზომ არ სწუხს, ნეტავი
ქაღნულის ბუდრზე და ქორწინებაზე
თავის გაცუდებულ სარეცელს ზომ არ სწუხს?

მესამე ეპისოდონი

კრეონტი

მალე მისნებზე უკეთესად შევიტყობთ ყოველს.
შვილო, მამაზე ხომ არა ხარ განრისხებული,
საცოლის მსჯავრი რომ შეიტყვე, ამისთვის მოხველ,
თუ შენთვის ისევ მოყვასებად ვრჩებით ყველანი?

პეპონი

შენი ვარ, მამა, და კეთილი ზრახვების მქონემ
გზა გამიმართე, შენი რჩევით ვიელი ყოველთვის,
რადგან არც ერთი ქორწინება არ მომიტანდა
მეტ რაშეს, ვიდრე შენი სიტყვა, კარგად ნათქვამი.

კრეონტი

ჰო, აგრე, შვილო, საჭიროა გულში გემარხოს,
რომ მამის აზრი ყველაფერზე ნინ დააყენო.
თ, რად უნდათ ხოლმე მშობლებს, რომ თავის სახლში
მუდამ დამჯერი და ერთგული შვილები პყავდეთ.
მტერს ბოროტებით მიუზღავენ ისინი მუდამ,
ხოლო მეგობარა პატრუს სცემენ, ისე ვით მამა.

ხოლო იმათზე, ვინც ურგები შეილები შობა,
 სხვა რა უნდა ეთქვა უფრო მეტი, თუ არა ის, რომ
 ჭირად უშვიათ თავისთვის და მტრისთვის საცინრად.
 [ქალის გულისთვის ნურასოდეს ნუ გაცვლი, შეილო,
 გონიერებას სიამეზე, კარგად იცოდუ,
 ცივი გახდება მოსახვევად ბოროტი ქალი,
 შენი სარეცლის მოზიარე და შენთან მყოფი.]
 ავ მეგობარზე უფრო დიდი სად არის წყლული?
 შეიძაგე და ვით საძაგი განაგდე შენგან.
 დე, ეს ასული თვით პადესში შეერთოს ვინმეს,
 რადგან მას მერე, რაც დაერნმუნდი, რომ ერთადერთმა
 მან არ ისურვა ნაბრძანების დამორჩილება,
 ქალაქის თვალში მატყუარა მე ვერ გავხდები,
 მოვკლავ და, დაე, თვით კრონიდესს შესთხოვოს ძმაზე.
 რადგან უკეთუ თავისნებად აღეზრდი ჩემიანს,
 შორეულს უფრო თავისნებად აღეზრდი უთუოდ.
 თუკი ასეა, ვინც სახლშია მართალი მუდამ,
 ისლა თუ შეძლებს, რომ წარმართოს ქალაქი მართლად.
 ამნაირ კაცზე გაბედულად ვიტყვოდი: იგი
 კარგად მართავს და კარგად მოჩანს მორჩილებაშიც;
 და თვით საბრძოლო ქარიშხალშიც ურყევად მდგარი,
 მართალ მეტრძოლად გამოჩნდება და უშიშარად.
 ხოლო ის კაცი, კანონებზე რომ ძალმომრეობს,
 ანდა გამგებელს რომ კარნახობს თავის ბრძანებებს,
 არ იმსახურებს განდიდებას ჩემგან არასგზით.
 [ვინაც ქალაქმა აირჩია, მისი ხამს სმენა,]
 სმენა მცირედშიც და მართალშიც, ანდა პირიქით.
 ანაქიაზე მეტი ჭირი არ არის ქვეყნად;
 ის ანადგურებს ქალაქებს და სწორედ ის არის,
 სახლებს რომ ანგრევს, იგი დაშლის მხარდამხარ მეტრძოლ
 ვაჟაკთა რიგებს და ბრძოლაში აოტებს იმათ.
 ძაღაუფლეების მორჩილება დაიხსნის მრავალს.

დასაცავია აგრერიგად სწორედ წესრიგი
და მასთან ისიც, რომ არარა დაუთმოდნო დიაცს.
თუ საჭიროა, ის აჯობებს, მამაკაცს დავყვე,
და, ნურავინ ნუ გვინოდებს ქალებზე სუსტებს.

ქოსო

ჩვენი ასაკი, ჩვენი წლები თუ არ გვატყუებს,
აგრე გვგონია, გონიერად მეტყველებ მართლაც.

ქეშონი

მამა, ღმერთებმა მიაწიეს მოკვდავთ გონება,
აღმატება იგი მართლაც ყოველ საგანძურს,
არ შემოძლია, რომ უარვყო იმის სიმართლე,
რაც შენ მითხარი, არც ის ვიცი, როგორ უარვყო.
მაგრამ შენ გარდა, მამაჩემო, ხომ შეიძლება,
სხვაც სჯიდეს სწორად, შენ არ ძალგის ყველაფერს
ქვრეტდე,

თუ ვინ რას ამბობს, რას აკეთებს, ანდა ვის ლანძღავს.
მამა უნერგავენ უბრალო კაცს შენი თვალები,
რომ არ გეამოს, ის ვერ გეტყვის იმნაირ სიტყვას.
მე კი მალულად მესმის ხოლმე, თუ როგორ სტიკია
და როგორ ელმის ამ ასულზე მთელ ქალაქს გული.
ველა ქალს შორის სხვებზე ნაკლებ სიკვდილის ღირსი
ის იღუპება სადიდებელ საქმეთა გამო,
ქალი, რომელმაც ძმა - მტერთაგან ომში მოკლული
და უპატრონოდ მიგდებული - არ დაუტოვა
სისხლისმსმელ ძაღლებს და ფრინველებს, არ არის განა
ეს სატყეო უდიდესი პატრიკის ღირსი?
თ, ასეთი ფარული ხმა გაისმის ხალხში,
ჩემთვის კი უფრო საპატიო არაფერია,
ვიდრეც შენი კარგად ყოფნა, ძვირფასო მამა.
რა არის მამის გაბრწყინებულ სახელზე დიდა
შვილთათვის, ანდა შვილებისა - მათი პატივითი.

მაგ ერთადერთ ზნეს ნუ ატარებ შენს თავში მხოლოდ,
რომ მხოლოდ ერთი შენ ხარ სწორი, სხვა კი არაეინ.
ვისაც ჰგონია, რომ მარტოდენ ის ფიქრობს სწორად,
ან მართალს ამბობს, ან მართლა სულით მდიდარი,
როგორც კი გახსნი, ცარიელი შეგრჩება ხელში.
ადამიანი, რაც არ უნდა ბრძენკაცი იყოს,
მეტის შეცნობა სამარცხვინო როდია მისთვის.
ცუდია თავისნათქვამობა, ხომ კარგად ხედავ,
წყალდიდობისას ის ხეები რჩება ადგილზე,
გზა რომ დაუთმეს მდინარებას, ხოლო იმ ხეებს.
ურჩად რომ დგანან, ფესვებითვე ამოთხრის წყალი.
გემიც აგრეა, იალქნები რომ დაუძაგრეს,
თუ არ მოუშვი, ფსკერისაკენ წავა უთუოდ.
ო, დაიოკე მრისხანება, განაგდე იგი,
და თუკი ჩემში, თუნდ უმცროსში დღეს არის მაინც
რაიმე აზრი, გეტყვი, რადგან ასე მგონია,
კარგია, კაცი ყველაფერში თვით იყოს ბრძენი,
ხოლო სხვა დროს კი, და ეს მუდამ როდია ასე –
წინაც სწორად სჯის, მისგანაა საჭირო სწავლა.

ქომათი

შენი ვაღია, მეუფეო, თუ კარგად ამბობს,
ისწავლო მისგან; ორივენი მშვენივრად განსჯით.

ქრეოსტი

ეგ ზომ ასაკით დამძიმებულთ ეგ ზომ ქაბუკმა
ქეუა ვით უნდა დაგვარიგოს ნეტავი მაინც.

შემათია

არრას გასწავლი უსამართლოს, თუ ყმანვილი ვარ,
საქმე განსაჯე, წლოვანებას რადის უყურებ.

ქმეონცი

საქმეა განა, თავნება ხალხს რომ სცე პატივი?

პეპონი

იმას არა გთხოვ, ბოროტ ვინმეს მიაგო მადლი.

ქმეონცი

განა ამ სენით შეპყრობილი არ არის იგი?

პეპონი

აგრე როდი თელის თებეს ხალხი და მთელი ერი!

ქმეონცი

განა ქალაქმა უნდა მითხრას, რა დავანესო?

პეპონი

ხედავ თუ არა, მთლად ბავშვივით რომ ლაპარაკობ?

ქმეონცი

მამ მე არა ვარ, სხვა ვინმეა ქვეყნის მმართველი?

პეპონი

ქალაქი რაღა ქალაქია, ერთს თუ ეკუთვნის.

ქმეონცი

მისად არ თვლიან განა ქალაქს, ვინც მას განაგებს?

პეპონი

უხალხო ქვეყნის მმართველობას შეძლებდი მხოლოდ.

ქმეონცი

როგორც ჩანს, იგი დიაცს იცავს და მას ქომაგობს.

პეპონი

ჰო, თუ ქალი ხარ, რადგან ახლა მე შენზე უზრუნავ.

კრეონტი

უღირსო შვილო, ნინ აღუდექ საკუთარ მამას?

ჰემონი

ჰო, რადგან ვხედავ უსამართლო ცოდვას სჩადიხარ.

კრეონტი

ძალაუფლებას ვიცავ ჩემსას, ამიტომ ვცდები?

ჰემონი

არიცავ, რადგან უკვდავ ღმერთებს ულახავ პატივს.

კრეონტი

ზნედაცემულო, ქალისაგან დამონებულო!

ჰემონი

ვერ დამაბრალებ, სამარცხვინო საქმეს რომ ვიქმდე.

კრეონტი

ჰო, მაგრამ მთელი შენი სიტყვა ქალზეა მხოლოდ.

ჰემონი

შენზეც და ჩემზეც და ქვესკნელის დიად ღმერთებზეც.

კრეონტი

შენ რომ ცოცხალზე დაქორწინდე, ეს არ მოხდება.

ჰემონი

მაშ, ის მოკვდება და მოკლული ვიღაცას მოკლავს.

კრეონტი

და შენ ეყოდენ შემუქრები და ნინ მიდგები?

ჰემონი

რა მუქარაა უსაბუთო სიტყვის პასუხი?

კმეონტო

თავად უჭკუო შენდა ჭირად მასწავლი ჭკუას.

პეპონი

გამა არ იყო, უჭკუოს და შლეგს დაგარქმევდი.

კმეონტო

ნულარას მეტყვი, ქალისაგან დამონებულს.

პეპონი

შენ ლაპარაკობ, სხვის ნათქვამს კი არაფრად აგდებ.

კმეონტო

აგრეა განა?! მაშ, იცოდე, ოლიმპოსს ვფიცავ,

არ გაიხარებ ამნაირი ლანძლვა-გინებით.

დაუყოვნებლივ მოიყვანეთ ის საძაგელი,

მისივე საქმროს წინაშევე მოკალით იგი.

პეპონი

ეს არ მოხდება, გულში აზრად არ გაიტარო,

რომ ჩემ წინაშე მოკლავ იმას, ის კი არადა,

თვით მეც ვერასდროს ვერ მიხილავ ემაგ თვალებით.

აჲ, ვისაც სწადდეს, მას დაატყდი მაგ შენი რისხვით.

ჭამო

ჩემო მეუღლე, გულგამწყრალი წავიდა იგი,

ხოლო გონება ამ ასაკში ცხარეა მეტად.

კმეონტო

წავიდეს, დაე, გააკეთოს შეუძლებელიც,

იმ ორ ქალიშვილს ვერ დაიხსნის მწარე ხედედრიდან.

ჭამო

მაშ, შენ ორივეს მოკვდინებას ფიქრობ, პოეტო?

კრეონტი

ვინც არ შეეხო, მას არ მოუკლავ, კარგად მითხარი.

ქორო

რა სასჯელით გსურს ანტიგონე რომ მოაკედილო?

კრეონტი

უდაბურსა და უკაცრიელ ადგილს ნავიყვან,
და გამოვამწყვდევე მას ცოცხლადვე კლდოვან მღვიმეში,
საჭმელსაც მივცემ, ოღონდ იმდენს, ცოდვას გავექცეთ,
იმდენს, რომ ცოდვას განერიდოს მთელი ქალაქი.
დღე, იქ შესთხოვოს პადესს მანაც, რომელსაც იგი
უკვდავთა შორის ერთადერთს სცემს პატივს და მაშინ
ან გადარჩება იგი სიკვდილს, ანდა შეიცნობს,
რომ პადესისთვის ფუჭი არის თაყვანისცემა.

მესამე სცასიმონი

ქოჩი

სცროფი ა

ეროსო, ომში დაუძლეველო,
ეროსო, ვინაც ნადავლს ატყდები,
ვინც ქალიშვილის ტურფა ღანვებზე
ათენებ ღამეს და მათზე ნეცხარ.
და ზღვის გადაღმა გადიხარ ვინაც,
და სოფელურ სახლებს მოინახულებ,
ვერც უკვდავთაგან გაგირბის ვინმე
და ვერც ჭამშოკლე მოკვდავ კაცთაგან.
ვისაც შეიპყრობ, ხელდება ყველა.
ხალხს სამართლიანს შენ უსამართლო
საქმეს ასწავლი და ასე ღუპავ.
ნათესაური და სისხლით ერთი
ქმობა აღძარ ვაჟკაცთა შორის.
მაგრამ იმარჯვებს პატარძლის თვალთა.
ვგზომ ნათელი მშვენიერება,
დასაბამითვე დიდ კანონებთან

ერთად ზის ტახტზე, ხარობს, იცინის
დაუძლეველი კიპროგენა.
მეც გადავდივარ ახლა კანონებს,
ამას რომ ვუცქერ და ცრემლის ნაკადს
რომ ვერ ვიკავებ. ვუცქერ და ვტირი,
კაცთმიმადინებელ სასახლეს რომ მიჰყავთ
ჩვენი ანტიგონე.

მეოთხე ეპისოდონი

კომპოსი

ანტონე

სცროფი ბ

ო, შემომხედეთ, მშობელ მიწის მოქალაქენო,
ამ უკანასკნელ გზაზე მიმავალს.
მანათობელი მზის უკანასკნელ
ნათლის მზილველს. ველარ ვიხილავ
მე იმას უკვე, ცოცხლად მივყავარ
მიმდინებელ ჰადესს ქვესკნელში
მრუმე აქერონტის ნაპირას.
მე არც ქორწილი არ მხვდა წილად და
არც საქორწინო არ უმღერია
ზემთიის სიმღერა ვინმეს,
მალა კი თავად აქერონტის გავხდები რძალი.

ქოსი

სახლით შემკული და ქებით მოსილი,
მე ახლა მიდიხარ აჩრდილთა სამყოფელს.

არცათუ მტანჯველი სენისგან მონყლული
და არცთუ ხმლისაგან მიმღები ჯილდოსი,
არამედ კაცთაგან შენ ერთი ჩადიხარ,
შენ ერთი ჩადიხარ ჰადესში ცოცხალი.

ანტიგონე

ანტისტროფი ბ

გამიგონია, რომ დაილუპა ბედდამნეარი და
ფრიგიისათვის უცხოტომელი
ნაზი ასული ტანტალოსისა;
სიპილოსის მთის მაღალ მწვერვალზე
მას სუროსავით გარშემოეჭდო
კლდოვანი გარსი. მას, თითქმის დამდნარს,
როგორც ფიქრობენ კაცნი,
არც თოვლი ტოვებს და არც ლესტერი.
მარადმტირალი ნამნამებიდან
რწყავს თავის კეფას.
სწორედ ასევე მეც დაიმონი მაძინებს ახლა.

ქაიკო

მაგრამ ის ღმერთია, ღმერთისაგან ნაშობი,
და ჩვენ კი კაცნი ვართ მოკვდავად შობილნი,
თუმც განწირულისათვის ამოა სასმენლად
ღმერთების სადარი განგების მიღება.

ანტიგონე

სტროფი გ

ვაგლახ, დამცირი, შოი, ღმერთებო,
რატომ ქედმაღლობ
ჩემზე, - რომელსაც ჯერ სული მიდგას?
შოი, ქალაქო,
და თქვენაც, ქალაქის მამრნო,

დიკესეულო წყარონო
 და ეტლკეთილი თებეს ტევრებო,
 მე მონმეებად მოგიხმობთ ახლა,
 მეგობართაგან დაუტირები,
 თუ რა კანონთა გამოისობით მივდივარ ახლა
 ჩემი გმირობის გამო საშინელ
 და გაუგონარ მრუმე საფლაეში.
 პოი, მე უბედურს.
 გადასახლდები, აღარც მკვდართა და
 აღარ ცოცხალთა შორის აღარ ვიცხოვრებ უკვე.

ქოჩო

ხიამაციის უკიდურეს ზღვარზე მიხველ
 და სამართლის, ო, ესოდენ მაღალ ტახტსაც
 მიწნარცხე, ჩემო ბავშვო, უმონყალოდ,
 მამისეულს იხდი კიდევ რაღაც ტანჯვას.

ანტიგონე

სტროფი გ

წველაზე მტკივან ადგილს შეეხე
 შენ ახლა ჩემსას.
 ოდიპოსის განმეორებად
 ვგზომ მწარე ხვედრს,
 ლაბდაკიდების მოდგმის
 საერთო წერას.
 ო, დედაჩემის მწარე ლოგინო,
 ო, უბედურო ქორწინებაო,
 დედის და შვილის, დედის და მამის,
 რომელთაც ერთ დროს ქვეყნად წარმომშვეს ავუბედური
 და რომლებთანაც დაწყვედილი და
 გაუთხოვარი მივდივარ ახლა
 ჩემი უიღბლო ქორწინებით.

ო, დაღუპულო ძვირფასო ძმაო,
მკედარმა ჯერ კიდევ ცოცხლად მყოფი მომკალი ახლა.

ქოჩო

[თავის პატივს ითხოვს მართლაც მოკლული ძმა,
მაგრამ არ ხამს, გადახვიდე ძალის ნებას,
გადახვიდე იმის ნებას, ვინც ძალას ფლობს,
თვითნება გაქვს ზნე და სწორედ იგი გლუპავს.]

ეპოდოსი

ანტიგონე

დაუტირები და უმეგობრო
 გაუთხოვარი მივდივარ ახლა
 ამ გზით, რომელიც მე გამიმზადეს.
 ჯელარ ვიხილავ მნათობთა წმინდა
 და სამართლიან ნათელს ბედშავი;
 ამ დაუტირებ ჩემს ამგვარ ხვედრს კი
 არაფერს გლოვობს მეგობართაგან.

კმეონტა

განა არ იცით, რომ ჩივილს და სიკვდილის გლოვას
 არფერ ბუნყვეტდა, სასარგებლო რომ იყოს იგი.
 დაუყოვნებლივ წაიყვანეთ. ხელი მოჰკიდეთ
 და როგორც ვბრძანე, სამარეში ჩააგდეთ იგი.
 მარტო დატოვეთ, დეე, მოკვდეს, თუ საჭიროა,
 ანდა ცოცხალი დაქორწინდეს თავის საფლავში.
 ჩვენ უბრალო ვართ ამ ასულის წინაშე ყველა,
 მას წაერთმევა იმის ნება, აქ რომ იცხოვროს.

ანტაგონე

ჟოი, საფლავო, საქორწინო ჩემო დარბაზო,
ღრმად გამოთხრილო საცხოვრისო, ტყვედ მამყოფელო,
მივეშურები იქ, ჩემებთან, ყველა ისინი
ეგ ზომ მრავალნი პერსეფასსამ მიიღო მინად,
მე კი ბოლო ვარ იმათ შორის და ასე მწარედ
მათთან ჩავდივარ ჯანმრთელი და ჯერაც ცოცხალი.
მე, მიმავალი, იმ იმედით ესაზრდოობ ახლა,
რომ სანუკველი შევიქნები მამისათვისაც
და შენტვის, დედა, და შენტვისაც, ძვირფასო ძმაო.
როდესაც მოკვდით, ჩემი ხელით განგბანეთ ყველა,
გამოგანყვეთ და დამარხულებს ნესიც აგიგეთ.
და აი ახლა, პოლინიკე, ამას ვლებულობ
მე, რადგან მინა დაგაყარე სხეულზე. მაგრამ
მე ვიცი, ამას გონიერნი მომინონებენ.
შვილი მყოლოდა, არასოდეს ვიზამდი ამას,
თუნდაც მოკლული და გახრწნილი მყოლოდა ქმარი,
მოქალაქეთა წინააღმდეგ არ ჩავიდენდი
ამნაირ საქმეს. თუ რად ვამბობ ამას ამგვარად?
რომ მომკვდარიყო ჩემი ქმარი, სხვა შემირთავდა,
თუ დაგკარგავდი, გავიჩენდი ბავშვებსაც სხვისგან,
ხოლო როდესაც ჰადესშია დედა და მამა,
აღარვინაა, ძმა რომ მიშვას ქვეყნად როდესმე.
და თუმცა ასე დაგაფასე ამგვარი წესით,
ქრუონტი ფიქრობს და ჰგონია, რომ თითქოს ვცდები
და რომ საშიშელ საქმეს ვბედავ, ო, ჩემო ძმაო,
აჰა, მან კიდევ შემოიპყრო და ძალით მიეყავარ
გაუთხოვარი, საქორწინო ჰანგთა არმცოდნე,
მე არც ცოლობა მღირსებია, არც ბავშვის გაზრდა,
არც მეგობარი არ მყავს ვინმე, სვეუბედური
ცოცხლად მივედივარ გარდაცვლილთა საცხოვრებელში,
დაიმორჩილეს რა სიმართლეს გადაველ ნეტა?

ნეტა, ვინ არის, ვინ მოვიხმო სვეუბედურმა
ჩემდა საშველად, მოუწოდო მას შემდეგ, რაიც
კარგი საქმისთვის უკადრისი სასჯელი დამდეს?
თუ ღმერთებისთვის კარგი არის ეს და საჭირო,
მგვიდად, უფოთვლად დავითმენდი ღირსეულ სასჯელს.
ხოლო უკეთუ შეცდნენ ღმერთნი, დე, იმდენივე
სავე ერგოთ, მე რომ შემხვდა ახლა იმათგან.

ქიჩო

ფივე ლელვა და გრიგალი სულისა,
ჯერ კიდევ ატყდება ასულის გონებას.

კმეონტი

სუველას, რომელთაც წაყვანა ვუბრძანე,
პაუხსაც მე მოვთხოვ ზოზინის გულისთვის.

ქიჩო

ვაგლახ, ო, ამ სიტყვამ სიკედილი სულ უფრო
ძლოს მოიყვანა.

კმეონტი

იმედსაც არ გაძლევ იმის, რომ ოდესმე
რამე შეცვლის ბოლო ბრძანებას.

ანტიგონე

ო, თებეს მინაო, მშობელო ქალაქო,
წინაპართ ღმერთებო,
ო, უკვე მივეყვარ, აღარვინ მაჩერებს,
მტუდეო, მტუბვიდი ქალაქის ღმერთქალნო,
თუ მარტოდ მთენილი ასული მეფისა
რას ვითმენ ამათგან, რას ვითმენ მე, ვინაც
პატრივის მისაგებს პატრივი მივაგე.

მეოთხე სტასიმონი

ქოზო

სტროფი ა

დანაევ ვენო, ვინც ზეციური შუქი გაცვალა
რვალით ნაჭედი გამოქვაბულის მრუმე ნყვდიადზე.
დამალეს იგი და დაამწყვდიეს,
შეუკავშირდა საფლავისეულ ჰადესს ასული,
მაგრამ გვარი კი დიადი იყო მისი, ო, შვილო,
ის ინახავდა სხეულში ზევსის
ოქროდ ჩამოღვრილ ღვთაებრივ თესლსაც,
მაგრამ უცილოდ საზარი არის ძალა ბედისა,
ვერცა სიმდიდრე, ვერცა არესი
და ვერც ქვისაგან ნაგები კოშკნი,
შავი გემებიც – ვერაფერი გვიხსნის მისაგან.

ანტისტროფი ა

შეპურობილ იქნა მზვარობარი ძე დრიანტისა,
უფიქრელთა დიდი მეფე თავისი ფიცხი

და მეომარი ხასიათისთვის,
დონისოსმა დამალა იგი კლდოვან ციხეში,
ასე თანდათან იხშობა მისი სასტიკი რისხვა,
კარგად შეიგნო, აგრე სასტიკად
რომ შეურაცხყო დიადი ღმერთი
მოუთოკავი თვისი ენით და მრისხანებით,
ნა ალუდგებოდა ღმერთით შთაგონებულ და
მხარულ ღმერთის ლამპროსან ასულებს
და განარისხებდა მუზებსაც, ფლეიტის ესოდენ მოყვარულთ.

სცროფი ბ

კანონურ კლდეთა ახლოს და ორი ზღვის
ზღურბლზე არის ნაპირები ბოსპორისა,
და თრაკიის საღმიდესიც იქვე არის,
სადაც ქალაქის მცველმა არესმა
ფინევსის ორი ვაჟი იხილა,
და ჭრილობა დაუნახა მათ ორთავეს
დედინაცვლის ბოროტ ხელით თვალდათხრილებს.
ჭრისგებას მოითხოვდნენ ბრმა თვალები.
შუბის წვერით როდი ჰქონდათ ამოთხრილი -
- მათ სახეზე დასისხლული ორი თვალი
ხელით ჰქონდათ და სართავი დაზგის წვეტით.

ანტისცროფი ბ

საბრალონი, სიმწრისაგან გათანგულნი,
დასტურდნენ დედისმიერ თავის წერას,
დედისმიერს, ქორწინებით უბედურის.
თავისი გვარით მათი დედა კი
ბელთაუბველეს ერეხთიდების
ბერ-ტომიდან მოდიოდა, მამისეულ
და ბირეულ ქალაქებში აღიზარდა.

ბორეასის ქალიშვილი, თავად ცხენზე
უსწრაფესი რომ იყო და ღმერთთა შვილი,
მამისეულ ქარბუქებში აღიზარდა,
მასაც მისწვდა ბედის ღმერთთა ხელი, შვილო.

მეხუთე ეპისოდონი

ტიჩესია

მოვლივართ, თებეს მეუფენო, ორნი ერთი გზით
და ორნი ერთი თვალისჩინით. უსინათლოებს
გზის მაჩვენებლად მეგ ზური ჰყავთ აკი ყოველთვის.

ქეკონტი

რაა, მოხუცო ტირესიას, ნეტავ ახალი?

ტიჩესია

ამას მე გამცნობ, შენ კი მისანს დაემორჩილე.

ქეკონტი

არ გაუზრბოდი მე შენს რჩევას არცა თუ ადრე.

ტიჩესია

სწორედ ამიტომ შენს ქალაქსაც კარგად მართავდი.

ქეკონტი

ჰო, გუთანხმები, შენ ამაში მეხმარებოდი.

ტაჩესიასი

მაშ, დაუფიქრდი, ამჯერადაც ბენეზე კიდიხარ.

კრეონცი

მაინც რა მოხდა? ავკანკალდი შენი სიტყვისგან.

ტაჩესიასი

შეიცნობ, თუკი მისნობათა ნიშნებს მოისმენ.

ძველ სკამზე დამჯდარს ფრინველების სამკითხაოში,

ნავსაყუდელად რომ განთქმულა ფრინველებისა,

იმათი უცხო ხმა მომესმა. ავად ყიოდნენ

ისინი მჭახე, ველური და ბოროტი ხმებით,

ბასრი კლანჭებით სასიკვდილოდ ფლეთდნენ ერთმანეთს.

მივხვდი, რალაცას მანიშნებდა ფრთათა ხმაური.

შეშინებულმა გამალებით ავანთე ცეცხლი

სხივმოვლვარე ბომონებზე; არ ანათებდა

იმ ზვარაკთაგან პეფესტოსი, ცხელ ნაკვერჩხალში

სუკის ცხიმოლა იღვრებოდა მხოლოდ და მხოლოდ,

ბრწოლავდა იგი და შხეფებსლა ისროდა ცხიმის.

ამოდიოდა ნალველი და იფანტებოდა,

ქონშემოცლილი თედოს ძვლები ეყარა შიშვლად.

ეს ყოველივე ამ ბაღლისგან გავიგე თავად,

გავიგე ის, რომ ავი იყო მსხვერპლთა ნიშნები,

წინაბძლოლია იგი ჩემი, მე კი – სხვებისა.

შენი აზრების გამო არის სნეული თებე,

საკურთხევლები, ბომონები საესეა ახლა

ფრინველებისგან და ძაღლთაგან ნააღაფარი

თიფიპოსის უბედური ვაჟის ხორცილებით.

აღარ იღებენ შესანიშნავ და მუდარას მეტად

ჩვენგან ღმერთები, სუკის აღსაც აღარ იღებენ,

არც ფრინველები გამოსცემენ უკვე ამო ხმას,

გვამის სისხლით და ცხიმოიანი ხორციით მაძლარნი.

მაშ, მოიაზრე, შვილო, ეგე. ადამიანებს

მუდამ სჩვევიათ შეცდომების დაშვება ქვეყნად.

უკეთუ შეცდა კაცი ვინმე, არ არის იგი
უგუნური და უბედური, არ არის, თუკი
განიკურნება სიავისგან და არ დარჩება
მასში ჯოუტად, სიშლეგეა აკი ურჩობა.

ო, მოიბრუნე მოკლულისკენ გული, მეუფე,
ნულარ გატანჯავ ომში მოკლულს, რა მხნეობაა
მოკლულის მოკვლა? შენთვის ვფიქრობ და შენთვის ვამბობ,
კარგი მთქმელისგან საამოა კარგის შესმენა.

ქმეონ ტა

პოი, მოხუცო, სუყველანი, ვით მოისარნი
მიზნში მესვრით დაუნდობლად; მისნობაშიაც
აღარ დამინდო აღარავინ, ნათესავეებმაც
დიდი ხანია მიმუხთლეს და სულაც გამყიდეს.
დაე, აჰყევით ანგარებას, დაე, იყიდეთ
ელექტრონი სარდესი და თუ გსურთ, ინდური
ოქროც იყიდეთ, ვერ დამარხავთ საფლავში იმას,
თუნდაც თვით ზევსის არწივებმა ისურვონ ხორცი
და ნაილონ და ზევსის ტახტქვეშ დააწყონ იგი.
ასე რომ, აღარც თვით ცოდვებით შეშინებული
არ მივცემ ნებას დამარხვისას. მე კარგად ვიცი,
რომ მოკვდავთაგან არვის ძალუძს ღმერთთა შელახვა.
დიდო მოხუცო, ტირესიას, მოკვდავთა შორის
წელაზე ბრძენნიც სამარცხვინოდ ილუპებიან,
ანგარებისთვის კეთილად თუ რაცხავენ ბოროტს.

ტიმკსიასი

ვაგლახ,

ვინ იცის ნეტავ მოკვდავთაგან, ფიქრობს კი იგი.

ქმეონ ტა

რაზე თუ ფიქრობს, რა მოაჩუღლ სიბრძნეზე ასობ?

ტომესიასი

საგანძურს სიბრძნე თუ რამდენად ალემატება.

ქმეონტი

სწორედ იმდენად, უგნურება რომ გვაენებს ხოლმე.

ტომესიასი

ამ სწულულებას შეუპყრიხარ, იცოდე, შენაც,

ქმეონტი

არ მინდა მისანს ბოროტებით რომ ვუპასუხო.

ტომესიასი

მაინც აგრეა, რახან ამბობ, ყალბად მისნობო.

ქმეონტი

პო, რადგან ვერცხლისმოყვარეა მისანთა მოდგმა.

ტომესიასი

ხოლო ტირანთა - ანგარებას შეყვარებული.

ქმეონტი

არ იცი განა, შენს მეფესთან რომ ლაპარაკობ?

ტომესიასი

ვიცი, რომ ჩემით დაიხსენი შენი ქალაქი.

ქმეონტი

ბრძენი მოგვი ხარ, თუმც კი გიყვარს უსამართლობა.

ტომესიასი

შენ მაძულე, დამაღლელი ცხადლივ გაუნყო.

ქმეონტი

თქვი, თღონდ ნუ იქმ ანგარების გულისთვის ამას.

ტიმქისიასი

სწორედ ამგვარად განმიზრახავს, შენ რომ მოგექცე.

ქმეონტი

იცილე, ჩემს სულს ვერასოდეს ვერ მოისყიდო.

ტიმქისიასი

მაგრამ ეს კარგად შეიმეცნე, განა თუ მრავალ
ნრეს შემოივლის დიდი მნათი აჩქარებულად,
რომ სწორედ ვილაც შენიანი იქნება სწორედ,
მოკლულთა წილ რომ მოისწრაფავს თავის სიცოცხლეს.
უნც მაღლა არის, ქვეშ ჩაგზავნე იმათგან ერთი,
შეღახე სული, ჩაასახლე იგი საფლავში,
აქ კი ქვესკნელის ღმერთებისგან განთვისებული
წესაუგებლად დაგიგდია მინაზე გვამი.
ნება ამისა არც შენ გაქვს და არც მაღალ ღმერთებს,
მარტოდენ შენი ძალადობით სჩადიხარ ამას.
ჩააფრებულან ამიტომაც შენს დასასჯელად
ჰაფსისა და სხვა ღმერთების ერინისები,
რათა მაგავე სიავეში ჩაგაგდონ შენაც.
მონ-დანონე, მოსყიდული თუ ვამბობ რამეს,
რადგან სულ მაღლე გამოაჩენს ამას შენს სახლში
კაცთა და ქაღთა სავალალო მოთქმა-გოდება.
წინისები მტრობენ ხოლმე ყველა იმ ქალაქს,
მოკლულის გამო რომ წაბილნეს ძაღლებმა, ანდა
სხვა რამ მხეცებმა ან ფრინველმა, გახრწნილი ხორცი
რომ მიიტანეს იმ ქალაქის საკურთხეველზე.
ფრუა, რადგან შეურაცხმყავ და განმარისხე,
ვით მოისარმა საიმედო ისრები გტყორცნე
ზები გულიდან, მათ სიმწარეს ვერსად წაუხვალ.
მამ, წამოყვანე სახლში, შეიღო, რათა ამ კაცმა
მასზე უმცროსებს დააწიხოს თავისი წყრომა.

დაე, ისწავლოს შეკავება ურჩი ენისა,
და იყოს უფრო გონიერი, ვიდრე ახლაა.

ქოჩო

ნავიდა იგი, მეუფეო, და დაგვიტოვა
მისნობა ეგზომ შემზარავი, ჩვენ კარგად ვიცით,
მას მერე, რაც კი შავი გახდა ეს ჩემი თმები,
ცრუდ მას არასდროს უმისნია ქალაქისათვის.

კრეონტა

ვიცი და დიდად ვწუხვარ კიდეც სულის სიღრმეში,
რადგან დათმობა სიმხდალეა, ხოლო ურჩობით
უბედურებას არ ვენიო, ამაზე ვშიშობ.

ქოჩო

გონებას უნდა დაუჯერო, მენეკეესის ძევ.

კრეონტა

რაა საჭირო, ო, მითხარი, მე დაგიჯერებ.

ქოჩო

ამოიყვანე მონისქვეშა სამყოფელიდან
ანტიგონე და შიაბარე სამარეს გვამი.

კრეონტა

ამ რჩევას მაძლევ და ფიქრობ, რომ უნდა დაგთანხმდე?

ქოჩო

ჰო, მეუფეო, და სასწრაფოდ, ავისგანმზრახველთ
მაღლე უწევს უკვდავ ღმერთთა სწრაფი სასჯელი.

კრეონტა

სულს ძლიერ უჭირს ახლა ასე რომ გააკეთოს,
მაგრამ მოსახდენს შევეურჩო, არც ეს არ ძალმიძს.

ტიმესიასი

მაშ, აგრე ჰქენი, თავად წადი, სხვა არვინ გინდა.

კმეონტი

დაუყოვნებლივ მივაშურებ, და თქვენ კი, ვინაც

აქა ბართ ახლა, წერაქვები წამოიღეთ და

მადგილისკენ გაემართეთ, აქედან რომ ჩანს.

მე კი, რაკილა შემეცვალა უკვე ფიქრები,

მევე დაიხსნი, აკი თავად შევიპყარ იგი.

რადგანაც ვფიქრობ, კანონმდებელს მეტ სახელს შესძენს,

თუ იგი თავის დატყვევებულს დაიხსნის ვინმეს.

მეხუთე სცასიმონი

ქონო

სცროფი ა

სახელმწიფალო, დიდი კადმოსის ტურფა ასულის
შვილო და განძო, მომქუხარო და
დიადი ზევსის დიადო ძეო,
გარემორტყმიხარ სახელდიდებულ
იტალიას და მეუფედ ჩანხარ
ელევსინელი დეოს
ჰელასთუის ღია უდაბნოებში,
პოი, ბაკქევსო, ბაკქელთა
დედაქალაქში - თებეში
ცხოვრობ ისმუნეს პირას და
დრაკონის ზოფაბუნებში.

ანტისტროფი ა

ორთავიანი, კლდეშემოსილი პარნასოსიდან
გიცქერის ალი ჩირაღდნებისა,
დასეირნობენ აქ ბაკქელი და

კორიკიელი ნიმფები.
კასტალიური ჩქეფს იქვე წყარო,
ნისეის მთების სუროთი
შემკული კალთა და მწვერვალები,
წურძენმრავალი ნაპირიც
შენ გაგ ზავნიან შენდამი
შენიერულ უკდვავ ამ ჩვენს ჰანგებთან.
შენ თებეს ქუჩებს დასცქერ.

სცროფი ბ

ველაზე უფრო მეტად აფასებთ
შენცა და ელვით გულგანგმირული
შენი სიმელე ჩვენს დიად ქალაქს.
ახლა კი, როცა მთელი ქალაქი
სასტიკი სენით შეპყრობილა, მოვედ, ო, მოვედ,
მაცხოვრებელი შენი ფეხებით; დიდ პარნასოსის
მწვერვალი ანდა ხმაურიანი გადმოსჭერ სრუტე.

ანტისცროფი ბ

ცეცხლით მსუნთქველი ყველა ვარსკვლავის
ო, ნინამბლოლო, შენ, ღამეული
შეძახილების მამაუფალო
და სანატრულო ზევსის ნაშობო,
ბოი, მეუფე, ნარმოჩნდი, დაე, შენს თანამხლებელ
თიხასებთან ერთად, რომელნიც თავანყვეტილად
სარბენ შენით და გადიდებენ მმართველ იაკქოსს.

ექსოდოსი

მაცნე

კადმოსისა და ამფიონის სახლის მცხოვრებნო,
არ დაფუნყუბდი მე კაცის ხვედრს ქებას და ლანძღვას,
სანამდის იგი ცოცხალია ამ ქვეყანაზე.
რამეთუ ბედი გაასწორებს მინასთან ბედშავს
და მუდამ ბედი თუ დააქცევს სვებედნიერსაც.
ვერვინ იმისსებს, თუ რა უნდა შეემთხვეს მოკვდავს.
კრეონტსაც შურიტ ვუყურებდით ოდესღაც, მგონი.
მტრებისგან იხსნა მან კადმოსის შინა და მერე
ერთმმართეულობა მოიხვეჭა მთელი ქვეყნისა,
მართაუდა იგი და მყვაოდა კეთილი მოდგმით.
ახლა კი გაქრა ყველაფერი, რადგანაც ოდეს
დანაშაულის გამო კარგავს კაცი სიხარულს,
ცოცხლად როდი ვთელი მას, არამედ სულჩადგმულ გვამად.
განძიც რომ გქონდეს სახლში ბევრი, უკეთუ ეს გსურს,
და ტირანივით დიდებულად ცხოვრობდე თუნდაც,
თუ ვერ დაგატყბო ამ ქონებამ, მაშინ მე მისთვის
კვამლის ჩრდილშიაც არ გავცვლიდი სიამოვნებას.

ქოჩო
მეფეთა სახლის რა სიმწარე მოგაქვს ასეთი?

პაცნე
მოკედნენ ისინი, ვინც მიზეზნი იყვნენ სიკვდილის.

ქოჩო
მაინც ვინ მოკლა? ვინ მომკვდარა? გვითხარი ჩქარა.

პაცნე
კუმონი მოკვდა მისი ხელით მოკვდინებული.

ქოჩო
ორში რომელით? მამისა თუ თავისი ხელით?

პაცნე
მამის ცოდვებით გულგამწყრაღმა თავი მოიკლა.

ქოჩო
ჰოი, მისანო, როგორ ახდა შენი სიტყვები.

პაცნე
ამის შემდეგ კი დანარჩენის თქმაა საჭირო.

ქოჩო
ვერდიკესაც ახლოს ვხედავ სვეგამწარებულს.
ცოლს კრუონტისას, აქეთ მოდის სახლიდან იგი,
შემოხვეულით მოდის, ანდა იცის შვილის ამბავი.

ქოჩო
მოქალაქნო, ამ კარებთან მოახლოებულს
თქვენი სიტყვები შემომესმა. სადოცავად და
სავედრებლად მოვდიოდი დიდ ათენასთან.
და აი, ახლა, კარის საკეტს როცა ვადებდი,
უბედურება შემომესმა ჩემი სახლისა.

გადაქცეული მონყვეტილად დავეცი უცებ
შემკრთალ მხეველთა ხელებზე და გონი დაეკარგე,
თუმცა მითხარით ხელმეორედ, რასაც ამბობდით,
მე უკვე ვიცი ჩემი ჭირი. მშვიდად მოგისმენთ.

პაცნე

მე, საყვარელო დედოფალო, — მაგრამ, ვაიმე, —
ყველაფერს გეტყვი და სიმართლეს არ დაგიმაღავ.
არ მოგატყუებ, რისთვის მინდა მატყუარები
გამოვდგეთ შემდგომ; სიმართლეა საჭირო მუდამ.
თავად ფეხდაფეხ მივყვებოდი მე შენს მეუღლეს
დაბლობზე სწორედ იმ ბორცვამდე, სადაც მოკლულის
სხეული ეგდო ძაღლებისგან მიმოფლეთილი.
და აი, ჩვენაც შევევედრეთ გზისპირა ღმერთს და
პლუტოსსაც ვთხოვეთ, რომ დაეცხრო ჩვენდამი რისხვა.
განუბანეთ გვამი სუფთა წყლით და ახლადდაკრეფილ
ტოტებზე დაწვით ნარჩენები პოლინიკესი.
საფლავზე ბორცვი წამოვმართეთ მშობელი მიწით
და ქვისგან ნაგებს, საქორწინოს და ღრმად ამოთხრილს
ქალწულის ქვაბულს მივაშურეთ პადესისმიერს.
ანაზღეულად ხმამაღალი გმინვა მოესმა
ფაუზარბეგლის პალატიდან ვილაცა ჩვენგანს,
მოიბრძინა და ფესპოტ კრეონტს აუწყა უმაღლ.
სულ უფრო მეტად ახლო მოსულს უახლოვდება
შესაბრალონი ხმები მასაც. შეპყვირებს მეფე
და აგრე ამბობს ცრემლიანი: „ჰოი, მე ბედშავს,
ნუთუ მოგვი ვარ? ნუთუ ყველა ან განვლილ გზაზე
უფრო უბედურ გზას დაეადექ ახლა ჩანჩალით?
შვილის ხმა არის, მე რომ მზაფრავს, მაგრამ, მონებო,
იქქარეთ აქეთ, მოაშორეთ ეს დიდი ღოღი,
კარგად გასაჩუქეთ და ნაპრაღიც ნახეთ კედლისა,
შესასვლელამდე შედით კარგად და ნახეთ, ეს ხმა

პემონისაა, თუ ღმერთთაგან ვტყუედები მხოლოდ".
მსწრაფლ ავასრულეთ ნაბრძანები ჩვენი მჭმუნვარე
დესპოტისა და შიგ სიღრმეში, საფლავის ბოლოს
ჩამოხრჩობილი დაეინახეთ მეფის ასული,
სათუთი ნაჭრის კვანძში პქონდა კისერი ბედშავს.
ვაჟიც ვიხილეთ, ახლო ენვა მას ჩახვეული
და მალალი ხმით დასტიროდა იმის დაღუპვას,
მამის საქმეს და ბედუკულმართ თავის ქორწილსაც.
შვილის მხილველი სანყალობლად შეჰყვირებს მამა,
მასთან შედის და ცრემლიანი ამგვარად ამბობს:
„საბრალობელო, რას სჩადიხარ, რას ფიქრობ, ნეტავ?
რა სიმწარეში ჩაგიგდია ეგ შენი თავი?
გეზუდარები, გევედრები, გამოდი, შვილო“
ველურ თვალეზით შემოხედა შვილმა მამამისს,
ზურგი აქცია და არარა უთხრა პასუხად,
ამოიწვინა ორღესული თვისი მახვილი
და მამისაკენ გაიწია. დაუსხლტა მამა.
მაშინ ბედშავი თავის თავზე განრისხდა ისევ,
დაეგო ხმაღას და გაიტარა მახვილი ფერდში,
ჯერ გონზე მყოფი სუსტ ხელებით მიეკრო ქალწულს.
ამოიხუნტა ერთი ღრმად და სისხლი ანთხია
უსულოდ მყოფი ქალიშვილის ფერმკრთალ ღანვებზე.
წევს გვაში გვამთან, ეზიარა ვაჟი ქორწილის
იღუმალებას და ჰადესში შეიცნო იგი.
ნარმოქინა ადამიანთ, თუ რაოდენი
სიბუდე არის უგზურება მოკვდავ კაცთათვის.

ქ. მ. მ.

ეს ყველაფერი რადის ნიშნავს? ნაფიდა ქალი,
და არადერი აღარ უთქვამს კარგი ან ცუდი.

მ. მ.

თავადაც მიკვირს, ამ იმედით ვსაზრდოობ ახლა.

რა გაიგონა თვისი შვილის უბედურება,
არ ჩათვლის სწორად, მთელს ქალაქში იგლოვოს იგი,
არამედ სახლში მოახლეებს აღძრავს სატირლად.
ახლა რომ შეცდეს, როდი არის უგნური იგი.

ქოჩო

არ ვიცი, მაგრამ მეტისმეტი დუმილით ყოფნა
ავს მოასწავებს მეტისმეტი ყვირილის დარად.

შაცნე

მაგრამ შევიტყობთ შინ მისულნი, ხომ არ ინახავს
გულგასენილი იგი რამე იდუმალ ზრახვას
გულის სიღრმეში. კარგად ამბობ, მართლაც აგრეთ
სიავე ახლავს სინყნარეს და მეტისმეტ დუმილს.

ქოჩო

თუმცაღა თვით მოდის აქ ჩვენი პატრონი.
ხელებში უჭირავს მეტყველი ნიშანი.
თუ ასე ითქმება, მასვე სჭირს სიავე
და არა ვისმე სხვას.

კომპოსი

კონცეპტი

სტროფი ა

ვაგლახ, ვაიმე,
უგუნურ აზრთა უსასტიკესო
შეცოდებანო,
სიაფისა და სიკვდილის მთესნო,
ჩემს ღვიძლებს უცქერთ, მკვლელებს, რომლებმაც
თავისი ზელით მოისწრაფეს თვისი სიცოცხლე.
ვაგლახ, საქმენო წინდაუხედნო,
ვაიმე, შეილო,
ჭაბუკი მოკვდი,
ჩემმა უგუნურმა საქმემ დაგლუპა.

ი.მ.ო.

ვაგლახ, როგორც ჩანს, შენ სიმაართლე გვიან იხილე.

სტროფი ბ

ვაიმე ჩემს თავს,
უბედურმაღა მღვიცანი მე უკვე ახდამ.

რომ ვილაც ღმერთმა დამატება უდიადესი
თავისი რისხვა და მიბიძგა ამ ველურ გზებზე,
ფეხით გათელა ჩემი შვებანი.
პოი, მოკვდავთა მძიმე ვარამო.

ექსანცელოსი

პოი, ბატონო, უბედობის უკვე მქონებელს
ერთი სიმწარე მაგ ხელებში გიპყრია ახლა
და შინაც ალბათ მეორესაც იხილავ მალე.

კრეონტი

ამაზე მეტი რა იქნება უბედურება?

ექსანცელოსი

შენი მეუღლე დაიღუპა, ამ ვაჟის დედა,
ჯერაც სისხლი სდის უბედურის მძიმე ჭრილობებს.

კრეონტი

ანტისცროფი ა

ვაიმე, ვაი,

შეურიგები ჰადესის ყურეც.

რად, ო, რად მღუპავ,

ჩემთვის ასეთი მწუხარე ამბის

მაუნჯებელი, რა სიტყვას ამბობ?

ვაგლახ, დაღუპულს ხელმეორედ მღუპავ შენ ახლა,

რას ამბობ, შვილო? ახალს რას მეტყვი?

ვაიმე, ვაი,

სიკვდილს შვილისას

ზედ ემატება ცოლის სიკვდილიც.

დაი | დოქსი

აქ არის იგი, აღარ არის დარბაზში უკვე.

ვაგლახ, ვაიმე,
 აჰა, მეორე ავბედობას ეხედავ ბედშაეი.
 კიდევ რა ხვედრი, რა სიავე მომელის ნეტავ?
 ხელში უბედურს ჩემი შვილი მიპყრია ახლა
 და ჩემ წინაშე მკვდარსა ეჭერეტ ცოლსაც.
 ბედშაეო დედავ! ვაიმე, შვილო!

ექსანტელისი

საკურთხევლთან განიგმირა მახვილით მკერდი,
 ბნელით მოცულნი დაეხუჭა ბედშავს თვალები,
 გლოვობდა მკვდარი მეგარევის დიდებულ სახელს,
 მერმე ამასაც და ბოლოს კი როგორც შვილის მკვლელს,
 შენ გიგ ზავნიდა უსაშინლეს წყევლას და კრულვას.

ქმეონტი

ვაგლახ, ო, ვაგლახ,
 შიშით ვცახცახებ, რად არ მაძგერებს
 ორლესულ მახვილს ამ გულში ვინმე?
 საბრალოს, ვაგლახ,
 უბედურება დამატყდა თავზე.

ექსანტელისი

რად თქმა უნდა, შენ იყავი გარდაცვლილისთვის
 მიზეზი მისი ორი ვაჟის მოკვდინებისა.

ქმეონტი

და მაინც, როგორ მოისწრაფა სიცოცხლე ნეტავ?

ექსანტელისი

საკურთხე ხელით განიგმირა თავისი მკერდი,
 მხარე სიკვდილი რომ შეიტყუო თავისი შვილის.

სტროფი დ

ვაგლახ მე, ვაგლახ, ვერ დაეაბრალებ,
ჩემს დანაშაულს კაცთაგან ვინმეს
რადგან საბრალომ, მე, მე მოვკალი.
სიმართლეს ვამბობ, ვაგლახ, მსახურნო,
ო, ნამიყვანეთ აქედან ჩქარა,
აღარ ვარსებობ, არრა ვარ უკვე.

კოზიფაიოსი

კარგი რჩევაა, თუ კარგია ამაში რამე,
უკეთესია რომ გამოვრდე ამ ავბედობას.

ანტისტროფი გ

მოვედ, ო, მოვედ,
ნარმოშინდი ნილის-ნილო ჩემო სიკვდილო,
და მოიყვანე ჩემი ბოლო დღე.
მოვედ, ო, მოვედ,
ველარ ვიხილო რათა დღე მეტად.

კოზიფაიოსი

ეს მყოფადია. ზაშს ანმყოფისთვის ვიზრუნოთ ახლა,
მყოფადისათვის ის იზრუნებს, ვისაც ეს შეჰფერს.

კმკონტა

ის, რაც მე მინდა, ვუფრებაში შევკრიბე ერთად.

კოზიფაიოსი

მეტად ნულარას ვუფრები, ღერ გაეჭყევა
მოკვდავი კაცი ღმერთებისგან ბოძებულ წერას.

ანტისტროფი ღ

კრეონტი

ო, ნამიყვანეთ საბრალო კაცი,
წინც უნებურად მოგკლა, ო, შვილო,
და შენც, მეუღლე, ო, აღარ ვიცი,
თქვენ ორში მაინც რომელს გიცქიროთ,
განჭრა ყოველი, რაც ხელში მქონდა,
და ხვედრი მერგო აუტანელი.

ქაიო

სიბრძნეა, ყველაფერს რომ აღემატება,
მთავის უღირსად არ უნდა მოვექცეთ
დოღებულ ღმერთთაგან, ზვიადი სიტყვა კი
კაცს მისით შზვაობარს დარტყმებით პასუხობს
და სიბრძნეს ასწავლის,
მთავლის თუმცაღა უკვე მოხუცს.